

Arrest

nr. 289 201 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. DELVAUX en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen op 30 maart 2021 en verzoekt op 31 maart 2021 om internationale bescherming. Op 14 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en pashtun te zijn. Je woonde in het dorp Siakanda, dat gelegen is in het district Mehterlam van de provincie Laghman. Je ging 's ochtends naar school en in

de namiddag naar de madrassa en verder hielp je je vader met landbouwwerk. In je dorp zwaaiden de taliban de plak. Zelfs als de overheid kwam om er iets aan te doen, lukte dat niet. De taliban verstopten zich in de huizen van mensen en woonden in een berg achter je dorp. Ze kwamen naar je school, waar ze zeiden om te stoppen met studeren en enkel islamitische vakken te leren. De taliban kwamen ook soms naar de madrassa, waar ze geschenken uitdeelden.

Jij en je broer Q. waren heel goed in het leren van de koran in de madrassa. De taliban werden hiervan op de hoogte gesteld door de maulvi van de madrassa, die banden met hen had. De taliban benaderden je vader twee keer en spraken met hem over het feit dat jullie getalenteerd waren. Ze zeiden dat ze jullie wilden meenemen zodat jullie voor hen konden werken. Je vader reageerde telkens door te zeggen dat jullie nog erg jong waren en dat hij meer tijd nodig had. Destijds vertelde je vader je hier niets over. Je zette dan ook je gewone leven verder.

Op een nacht ontvoerden de taliban jou en je broer Q. toen jullie op de terugweg van de moskee waren. Jullie werden naar kamp nummer negen in Haripur in Pakistan overgebracht, waar jullie gedurende vijf maanden en vijftien dagen aan de madrassa Haji Ibni Massud studeerden. Toen werden er plannen gesmeed om jullie naar een andere plaats over te brengen. Je broer was hier bang voor en slaagde erin de gsm van een Oezbeek te bemachtigen en naar je vader te bellen. Je vader kwam naar de madrassa en jij en je broer Q. slaagden erin om weg te glippen toen jullie naar de moskee overgebracht werden. Samen met je vader vluchtten jullie naar Afghanistan. In de plaats van naar huis te gaan, verlieten jij en je broer Q. Afghanistan vervolgens samen. Onderweg raakte je Q. in Servië kwijt op een moment dat jullie over een hoog hek moesten klimmen en springen op weg naar Hongarije. Je handen raakten hierbij gewond door de prikkeldraad boven op het hek en doen tot op de dag van vandaag veel pijn.

In totaal was je gedurende vijf en een halve maand onderweg naar België, waar je de dag na aankomst een verzoek om internationale bescherming indiende op 31 maart 2021. Jij en je broer Q. A. (O.V. X.XXX.XXX) werden pas herenigd in België, toen je assistent in Steenokkerzeel je een foto van hem toonde en vroeg of je hem kende. Je zag je broer Q. slechts één keer in België. Na een Dublinprocedure werd vastgesteld dat de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van jouw broers verzoek om internationale bescherming.

Twee of drie dagen na je vertrek verhuisden je moeder, vader en jongere broer H. naar het dorp Pashaio, dat gelegen is in de buurt van het centrum van Mehterlam. Sinds de verhuis stopte je vader ook met werken. Jij stuurt je familie momenteel geld dat je verdient door te werken in een winkel. H. gaat naar de madrassa. Je bent bezorgd over je vader, want telkens je je moeder spreekt zegt ze dat je vader op een andere plaats is.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je voor je leven omdat je de taliban ontvluchtte.

Je advocaat vraagt om je de status van vluchteling toe te kennen op basis van je relaas en om je ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij stelt immers dat jongeren niet teruggestuurd kunnen worden naar een land zoals Afghanistan, waar er geen respect is voor de mensenrechten en waarvan we niet weten of er garanties zijn voor de veiligheid van minderjarigen. Hij stelt dat jou terugsturen een onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten voor: de taskara's van je ouders (kopie) en een foto van je rechterhand (kopie), waarop verwondingen die je toeschrijft aan prikkeldraad te zien zijn.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en je advocaat

die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in jouw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Je verliet Afghanistan omwille van de problemen die jij en je gezin hadden met de taliban. Er kan evenwel geen geloof gehecht worden aan deze beweerde problemen.

Ondanks de vaststelling dat je na je vertrek uit Afghanistan nog in contact stond met je vader en ook nu nog in contact staat met je moeder en je broer (CGVS, p. 9, 18, 22) dient immers vastgesteld te worden dat je asielaanvraag dusdanig veel tegenstrijdigheden, hiaten en merkwaardigheden bevat dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hoewel van jou als minderjarige niet verwacht wordt dat je alles tot in het kleinste detail kan vertellen, kan wel verwacht worden dat je in enige mate zou kunnen toelichten wat je zelf meemaakte en dat ook je familie je goed zou inlichten over de problemen die jullie hadden.

Je asielaanvraag wordt echter ontsierd door een ernstige tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen je verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Bij de DVZ gaf je te kennen dat je vader twee keer benaderd werd door de taliban die hem zeiden dat jij en je broer met hen moesten samenwerken en aan de madrassa moesten studeren (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 16 juni 2021, punt 3.5). Je vader weigerde dit twee keer, maar een derde keer werd hij door de taliban bedreigd, waardoor hij akkoord ging (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 16 juni 2021, punt 3.5). Dit door jou geschetste verloop van de feiten valt niet te rijmen met je verklaringen op het CGVS. Op het CGVS zei je immers dat je vader twee keer benaderd werd, dat hij telkens weigerde en dat jij en je broer Q. uiteindelijk ontvoerd werden in de nacht (CGVS, p. 18, 19). Uitdrukkelijk gevraagd of je vader nog een derde keer benaderd werd, antwoordde je ontkennend (CGVS, p. 19). Gewezen op het feit dat je wel iets heel anders verklaarde, gaf je aan niet meer te weten of je de aan jou tegengeworpen verklaringen daadwerkelijk zei en bleef je erbij dat je vader twee keer benaderd werd en dat jullie de derde keer ontvoerd werden (CGVS, p. 22). Het louter aangeven dat je niet meer weet wat je verklaarde bij de DVZ en het bevestigen van de laatstgenoemde versie van de feiten doet geen afbreuk aan de voornoemde, ernstige tegenstrijdigheid. Dat je geen eensluidende verklaringen aflegt over het aantal keer dat je vader benaderd werd en over het feit of je al dan niet met toestemming van je vader de taliban vervoegde dan wel ontvoerd werd, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Eens te meer gezien je in het begin van je interview op het CGVS aangaf dat het interview op de DVZ heel goed ging en dat je er geen opmerkingen bij had (CGVS, p. 4). Uiteindelijk maakte je, na aangeven van je voogd dat de naam van je broer niet juist geschreven stond, slechts één opmerking betreffende de naam van je broer, maar gaf je aan verder niets te willen veranderen (CGVS, p. 4).

Ook het feit dat je niet goed op de hoogte bent over de taliban in je regio en de taliban die een sleutelrol speelden in je relaas, zet de geloofwaardigheid van je relaas op losse schroeven. Ondanks het feit dat je aangaf dat de taliban in je dorp zowat de plak zwaaiden (CGVS, p. 14), dat ze naar je school kwamen om te zeggen dat ze wilden dat jullie enkel over islamitische onderwerpen leerden en dat ze naar de madrassa kwamen om geschenken uit te delen (CGVS, p. 14, 17), blijkt je nauwelijks op de hoogte over de identiteit van de taliban in je regio. Zo ben je niet op de hoogte van de namen van de voornaamste taliban in je regio (CGVS, p. 14). Ook over wie de taliban waren die naar de madrassa kwamen zijn je verklaringen weinig overtuigend. Hiernaar gevraagd, zeg je dat je niet weet wie ze waren omdat hun gezichten altijd bedekt waren (CGVS, p. 17). Dit is wel erg vaag. Met wie van de taliban de maulvi die jou en je broer bij de taliban signaleerde connecties had, weet je evenmin (CGVS, p. 17, 18). Dit is frappant, eens te meer gezien je zelf aanhaalde dat de maulvi connecties zou hebben met de taliban (CGVS, p. 17). Dat je dit dan vervolgens niet nader kan toelichten roept ernstige vraagtekens op. Ook over de identiteit van de

taliban die je vader benaderden zijn je verklaringen bijzonder vaag. Over de eerste keer dat je vader benaderd werd stokken je verklaringen bij het feit dat het ging om vier talibanstrijders op twee motorfietsen (CGVS, p. 18). Wie hun commandant was, is je niet bekend (CGVS, p. 18). Over de tweede keer dat je vader benaderd werd, zeg je slechts dat het mensen waren wiens gezicht bedekt was (CGVS, p. 19). Of het dezelfde personen waren als de eerste keer, weet je zelfs niet (CGVS, p. 19). Dergelijke vage verklaringen zijn bevreemdend, eens te meer gezien je toen je in België was nog contact had met je vader en sprak over wat er gebeurd was (CGVS, p. 18). Dat je vader niet beter op de hoogte zou zijn en jou niet zou informeren over de identiteit van je belagers, is bevreemdend. De vaststelling dat je verklaringen over de taliban in je regio en de taliban die een sleutelrol spelen in je relaas dermate pover zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Voorts kan er nog gewezen worden op enkele andere vaststellingen die de geloofwaardigheid van je relaas verder ondergraven. Zo komt het complete gebrek aan voorzorgsmaatregelen vanwege je vader niet aannemelijk over. Hoewel uit je verklaringen blijkt dat er voor jou en je broer reeds lange tijd geleden vier studenten meegenomen werden door de taliban (CGVS, p. 14), informeerde hij jou en je broer zelfs niet over het feit dat de taliban hem in verband met jullie benaderd hadden: noch de eerste, noch de tweede keer (CGVS, p. 19, 20). Jullie zetten nietsvermoedend jullie dagelijks leven verder waarbij jullie soms naar school of de madrassa gingen en werkten op de velden (CGVS, p. 19). Dit gebrek aan voorzorgsmaatregelen is des te frappanter nu blijkt dat je gezin wel de daadkracht had om te verhuizen twee of drie dagen nadat je Afghanistan verliet (CGVS, p. 5) en gezien je oom die mee je vertrek regelde blijkbaar betrokken is bij mensensmokkel (CGVS, p. 10). Dat je niet op de hoogte was dat je vader benaderd werd door de taliban en dat er destijds geen voorzorgsmaatregelen genomen werden waarvan je op de hoogte bent, roept wederom ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van je relaas.

Dat je niet op de hoogte bent van de eventuele stappen die je familie ondernam om jou en je broer terug te krijgen nadat jullie ontvoerd waren (CGVS, p. 21, 22), werpt evenzeer een smet op de geloofwaardigheid van je relaas. Dat je het vroeg aan je vader toen je in België was, maar dat hij je geen antwoord gaf op je vraag, volstaat niet als uitleg om dit gebrek aan kennis te vergoelijken. Zo weet je niet of je vader de lokale taliban contacteerde (CGVS, p. 22). Evenmin weet je of hij de dorpsouderen contacteerde (CGVS, p. 22). Dat je niet op de hoogte bent hiervan terwijl dit toch essentiële elementen zijn betreffende je vrees voor vervolging, komt de aannemelijkheid van je relaas niet ten goede.

Ook kan nog aangestipt worden dat het gemak waarmee jij en je broer uiteindelijk de madrassa in Pakistan konden ontvluchten weinig aannemelijk overkomt. Dat de taliban de moeite zouden nemen om twee jonge knapen te ontvoeren, maar dat die er vervolgens eenvoudigweg in zouden slagen om via een gsm van iemand anders hun vader te bereiken, hun qari te ontglippen tijdens het naar de moskee gaan en op die manier weg te vluchten (CGVS, p. 21) is bevreemdend. Indien jij en je broer daadwerkelijk van zo'n nut geacht werden voor de taliban dat ze jullie ontvoerden opdat jullie hen zouden vervoegen kan verwacht worden dat hun inspanningen om jullie vervolgens in hun midden te houden navenant zouden zijn.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door jou beweerde asielrelaas en dat er op basis hiervan dan ook geen nood aan internationale bescherming in jouw hoofdte vastgesteld kan worden.

Met betrekking tot het feit dat je advocaat vraag om de status van subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen gezien hij van mening is dat jongeren niet teruggestuurd kunnen worden naar een land zoals Afghanistan waar er geen respect is voor de mensenrechten en waarvan we niet weten of er garanties zijn voor de veiligheid van een minderjarige (CGVS, p. 24), dient gewezen te worden op onderstaande argumentatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hoewel je advocaat de mening is toegedaan dat jou terug naar Afghanistan sturen een onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden (CGVS, p. 24), dient gewezen te worden op het volgende.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op**

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval halen u, noch uw advocaat concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan

kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit het voorgaande dient dan ook besloten te worden dat aan jou noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden. De documenten die je neerlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van je ouders hebben immers slechts betrekking op hun identiteit, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. De foto van je gewonde handen is een indicatie dat je gewond raakte tijdens je reisweg, wat door het CGVS op zich niet meteen in twijfel getrokken wordt. Dat je deze foto neerlegt met de vraag om iets aan dat hek te doen zodat mensen niet onnodig zouden lijden (CGVS, p. 13, 14), siert jou als persoon, doch deze gebeurtenis onderweg heeft geen betrekking op je vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 "en volgende" en 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsmede van de "uitvoeringsbesluiten" van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werkt dit middel als volgt uit:

"Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker was, net als zijn broer, een goed student aan de lokale madrassa. De taliban wilden hen meenemen om voor hen te werken. Vader probeerde de Taliban aan het lijntje te houden maar verzoeker en zijn broer werden ontvoerd door de Taliban en overgebracht naar Haripur in Pakistan waar zij meer dan 5 maanden studeerden aan de madrassa Haji Ibn Massud. Toen verzoeker en zijn broer doorkregen dat zij naar nog een andere plaats zouden worden gebracht, slaagde verzoekers broer erin via de gsm van een Oezbeek hun vader te bereiken. Vervolgens konden zij hun vader contacteren en met hem terug naar Afghanistan vluchten. Zij keerden niet naar huis terug maar ontvluchtten Afghanistan. Verzoeker raakte zijn broer kwijt in Servië, werd met hem herenigd in België, maar gezien zijn broer reeds een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk is hij, gezien de Dublin bepalingen, teruggekeerd naar Oostenrijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag aldaar.

Verzoeker vreest ingeval van terugkeer gedood te worden door de Taliban, minstens gearresteerd en vervolgd te worden, nu hij samen met zijn broer ontsnapt is uit een madrassa/opleidingscentrum van de Taliban in Pakistan en vervolgens Afghanistan is ontvlucht. Hij heeft dus duidelijk te kennen gegeven niet achter het gedachtengoed van de Taliban te staan. Hierdoor zal verzoeker, in geval van terugkeer zeker geviséerd worden door de Taliban.

De familie van verzoeker verkeert in een financieel zeer precarie situatie. Verzoeker moet geld opsturen om hen te helpen overleven.

Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Verzoeker blijft bij zijn verhaal. Zijn problemen met de Taliban zijn veroorzaakt door het feit dat hij en zijn broer na meer dan 5 maanden ontsnapt zijn uit een door de Taliban gerunde madrassa.

Of verzoeker en zijn broer nu al dan niet met de (impliciete) toestemming van hun vader meegenomen werden door de Taliban naar madrassa in Pakistan, doet niets af aan het feit dat verzoeker zich in de loop van dat verblijf realiseerde dat hij niet louter religieuze studies volgde, maar riskeerde ingezet te worden door de Taliban in hun strijd en niet meer zou terugkomen, vandaar dat zij hun vader contacteerden en de vlucht namen.

Verzoeker weet weinig over de Taliban, omdat hij nog jong was tijdens zijn verblijf in Afghanistan en natuurlijk omdat de Taliban zelf natuurlijk ook hun voorzorgen namen en hun identiteit niet prijsgaven.

Het CGVS vindt het vreemd dat verzoekers vader geen voorzorgsmaatregelen nam nadat hij benaderd werd door de Taliban i.v.m. zijn zonen. Zijn vader deed dit niet omdat hij nog communiceerde met de Taliban en dacht dat hij hun aan het lijntje kon houden. Nadat verzoeker via zijn vader de madrassa in Pakistan en Afghanistan heeft kunnen ontvluchten, heeft hij geen bijzondere vragen meer gesteld. Wat er nu verder gebeurd was in zijn dorp, was voor hem niet meer zo relevant.

De problematiek van verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer door de Taliban alsnog vervolgd te worden.

Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling. Zijn raadsman liet gelden dat verzoeker als minderjarige niet kan teruggestuurd worden naar een land als Afghanistan, waar er geen respect is voor de mensenrechten en waarvan we niet weten of er garanties zijn voor de veiligheid van minderjarigen.

Het CGVS erkent dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en nog steeds verslechtert sedert de machtstoename van de Taliban. Verzoeker riskeert in geval van terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede (verzoeker moet nu al geld opsturen).

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.

Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet:

[...]

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf. Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen."

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 17 april 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022 (geen vermelding *weblink* maar bevindt zich in de map landeninformatie van het administratief dossier);
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023.

2.2.3. Op 26 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over met daarbij gevoegd een aantal stukken betreffende zijn integratie, scholing en werkbereidheid in België en twee arresten van de Raad (arrest nr. 283 128 van 13 januari 2023 en arrest nr. 284 527 van 9 februari 2023).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker roept bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, een vrees in ten aanzien van de taliban.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn. De bijgebrachte documenten werpen hier volgens de commissaris-generaal geen ander licht op.

De Raad stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde problemen met de taliban.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het herhalen van en het volharden in zijn vluchtmotieven en vrees, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er niet in slaagt om de concrete motieven te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift verder aan dat hij een vrees heeft om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van zijn verblijf in België en omwille van zijn ingediend verzoek om internationale bescherming, daar de taliban terugkeerders beschouwen als “ongelovigen” die in contact zijn geweest met de westerse (niet-islamitische) samenleving. Verzoeker lijkt hiermee te impliceren dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert. In zijn aanvullende nota van 26 april 2023 gaat hij hier verder op in en brengt hij documenten bij die moeten wijzen op zijn integratie en verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Siakanda in het district Mehterlam in de provincie Laghman, uit Afghanistan te zijn gevlucht in oktober 2020 toen hij slechts veertien jaar oud was en in België te zijn aangekomen in maart 2021. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat de verwerende partij de nationaliteit, de regio van herkomst of de verklaringen over de reisweg in twijfel trekt. Evenmin wordt betwist dat verzoeker, die geboren is op 31 maart 2006, nog minderjarig was toen hij in België aankwam en op 31 maart 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een beschermingsverzoek indiende. Gelet op zijn minderjarigheid is aan verzoeker – tot op heden – een voogd toegewezen. Verzoeker verblijft heden meer dan twee jaar onafgebroken in België en is momenteel nog steeds maar zeventien jaar oud. Zijn leeftijd wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat hij zich al meer dan tweeënhalf jaar buiten Afghanistan bevindt.

Verzoeker was voor zijn vertrek in 2020 uit Afghanistan al deels gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, doch heeft ook een deel van zijn adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, zelfs onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Uit zijn verklaringen en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 26 april 2023 blijkt dat verzoeker in België naar school gaat, dat hij huidig schooljaar is ingeschreven in de CLW Campus R(...), waar hij – in het kader van het traject duaal leren – een opleiding winkelmedewerker volgt en sinds maart 2023 voltijds tewerkgesteld is, dat hij op zaterdag en in de schoolvakanties ook als jobstudent werkt op zijn stageplaats, dat hij in de paasvakantie van 2022 een cursus volgde om te worden opgeleid als animator voor jeugdkampen en dat hij nadien ook reeds meerdere malen als animator meeding op dergelijke kampen. Er liggen ook meerdere getuigenissen voor. Gelet op het profiel van de personen die deze brieven hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling sedert zijn aankomst in België nauw betrokken waren, waaronder een opvoedster van het opvangcentrum waar hij verblijft, de coördinator van de organisatie die de door verzoeker gevolgde cursus animator organiseerde en de kampen organiseerde waarbij verzoeker nadien als animator meeding en één van zijn leerkrachten, zijn trajectbegeleider en leerlingenbegeleider, alsook het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen niet alleen verzoekers schooltraject en houding op school, maar ook de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Uit deze getuigenissen blijkt dat verzoeker, hoewel hij pas later in het schooljaar instapte omdat hij die periode ook veranderde van opvangcentrum, een zeer grote wil en gedrevenheid heeft om te leren. Van zodra hij in het opvangcentrum te Overijse toekwam, ging hij op zoek naar een nieuwe school, waar hij een unaniem positieve beoordeling kreeg om de opleiding aan te vangen. Tijdens zijn stage kreeg hij na amper twee weken – een uitzonderlijke prestatie volgens de getuigenissen van zijn leerkracht, trajectbegeleider en leerlingenbegeleider – een betaalde tewerkstelling aangeboden en kreeg hij ook de mogelijkheid om er op zaterdag en in de vakanties als jobstudent te werken, wat blijk geeft van een grote tevredenheid van zijn werkgever, en die hij ook aangreep om sneller te leren en meer contact te hebben met andere mensen. Verzoeker wordt omschreven als *“een voorbeeld leerling”*. Uit zijn inzet op school, zijn inzet voor het leren van een beroepsopleiding, het recent starten met een voltijdse tewerkstelling in combinatie met de opleiding winkelmedewerker in het kader van duaal leren, het werken op zijn stageplaats tijdens de weekends en schoolvakanties en zijn inzet als vrijwilliger in de jeugdwerking, blijkt dat verzoeker zich enorm inzet om deel te nemen aan de Belgische samenleving. Hoewel het volgen van een alternerende opleiding en het uitvoeren van een beroep in België niet automatisch wijst op een internaliseren van westerse waarden en normen waarvan niet kan worden verwacht dat hij deze opgeeft bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan dit echter wel een indicatie geven dat verzoeker zich ten volle inzet in de samenleving waardoor hij onvermijdelijk in contact komt met deze waarden en normen en deze tot zich neemt en overneemt.

Uit de getuigenissen blijkt voorts dat verzoeker zeer autonoom, ordelijk, stipt, plichtsbewust en verantwoordelijk is. Zo komt hij zijn afspraken steeds na en stuurt hij een deel van het geld dat hij verdient op naar zijn ouders in Afghanistan die, zo blijkt uit zijn antwoord op een vraag die hem ter terechtzitting hieromtrent wordt gesteld, het onder andere door ouderdom niet breed hebben. Verder wordt ook meermaals benadrukt dat verzoeker heel beleefd en behulpzaam is, dat hij zelf toenadering zoekt tot mensen, inclusief de personeelsleden van het opvangcentrum waar hij verblijft, dat hij respect heeft voor iedereen en dat hij veel vrienden en vriendinnen heeft in België. Daarnaast blijkt ook dat verzoeker niet bang is om vragen te stellen en initiatief te nemen en dat hij, zoals terecht door zijn raadvrouw werd benadrukt ter terechtzitting, zeer mondig is. In dit verband haalt de opvoedster van het opvangcentrum in

haar getuigenis aan dat verzoeker andere bewoners van het opvangcentrum steeds kalmeert en uitleg verschaft als er moeilijkheden in het centrum plaatsvinden. Ook steekt verzoekers voogd tijdens de terechtzitting de loftrampet af voor verzoeker en benadrukt hij zijn uitzonderlijk traject. Tot slot wordt door alle betrokkenen, zowel in de getuigenissen als ter terechtzitting, benadrukt dat verzoeker vlot de Nederlandse taal spreekt en wordt ook opgemerkt dat hij andere jongeren in het opvangcentrum aanspoort om Nederlands te spreken. Dat hij vlot het Nederlands beheerst, toont verzoeker op indrukwekkende wijze tijdens de terechtzitting waar hij geen gebruik maakt van de tolk en zich zeer vlot in het Nederlands uitdrukt. De goede kennis van het Nederlands toont *an sich* niet aan dat verzoeker zich de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt op dergelijke wijze dat zij fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit en dat niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft. Hieruit blijkt *in casu*, gelet op de jonge leeftijd waarop hij in België is binnengekomen, onmiskenbaar wel dat hij actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze werd geconfronteerd met westerse waarden en normen.

Alhoewel verzoeker nog maar ruim twee jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Uit het voorgaande blijkt dat dat verzoeker in België onderwijs volgt en, als adolescent, al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving heeft verzoeker zich bovendien immers wel degelijk 'westerse' waarden en gedragingen eigen gemaakt, zij het al dan niet (on)bewust. In verzoekers geval uit zich dit, onder meer, in het gegeven dat hij, als jongeman, meeding als animator naar jeugdkampen waar hij zowel meisjes als jongens moest begeleiden. Verzoeker geeft daarmee blijk van een openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, waarbij een strikte scheiding tussen mannen en vrouwen voor hem niet (langer) aan de orde is. Dit is een bewuste keuze die voor een Afghaanse jongen zeer opvallend is en sterk afwijkt van de normen in de huidige strikt conservatieve en extreem patriarchale samenleving onder het talibanregime.

De Raad is van oordeel, het geheel van bovenstaande elementen en de toelichting van verzoeker ter terechtzitting in overweging genomen, dat verzoeker zichzelf dermate heeft aangepast aan een westerse liberale levensstijl dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien niet steeds zal kunnen verbergen en grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer verzoeker wordt omschreven als een mondig persoon en de heersende regels en normen in Afghanistan niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Siakanda gelegen in de provincie Laghman. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Laghman getroffen wordt door geweld in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP en tussen de taliban en het NRF en AFF, alsook door geweld tegen burgers door de taliban (EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022, p. 151-152). Gelet op verzoekers leeftijd en zijn traject in België tot nu toe is het risico groter dat hij zich gedurende zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige (onbewust) gedragingen heeft aangemeten die hem mogelijk in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de lokale gemeenschap in zijn dorp.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten uitgevaardigd zijn, alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben

aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban (en ISKP) is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt en dat hij minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.3.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS